

יונתן סואן

שני שירים ופסטיש

לסבתא

ויכלת במקרה כמו אותם מקוששי נפלם
 – תארו לכם את ידי הפורצלן שלה –
 להרכיב משורר אחד משאריותיה של נגסקי:
 מעליה עוד פעור הקמט בחלל-זמן
 וסליל מחלף בחוזה האקוסטי עם הקדוש ברוך הוא--

כי גם אנחנו זקוקים עוד לשירה אטומית
 אם העולם הוא באמת גליל
 וקולונל טיבטס מקדיש את פצצת הגרעין
 לאמו שבשואל, כמשגן:

What comes up must come down
 (ראשו גח מפתח האירון והוא מנופף לשלום)!

ומשוררים ישנם מקיתונות של אפר רדיואקטיבי
 ושירים נאספים מלחלוחית אורניום
 וגופים נושאים את הלויקמיה אל הדפוס
 כמביאים סיפא ממגלתו של כדור אחר
 המזדרח בצבעים לא-לנו

כי לעולם חשדנו ביפנים: יוצאים למות
 על בטן מלאה ארוז.
 (וכשהשחלנו כדור לקבתם קוינו
 שיצא סחלב?)

איפה את? האפר עולה על גדותיו.
חקלאות האין עשויה בכל זאת עלומות עלומות--

הלא ספרו שהייתם פעם שנים כוכבים
במחזור של קולחוז
קפצתם מקומבין לקומבין עם קש
בחצי הפה והעולם
והעולם שלי הרקיד אתכם במהדורות אל-חוט--

ממך,
למדתי שמתר להרג
כשצריך.
אך כשחזרתי אליך עם ההפך רצית להרג אותי.

אויזוי... Little boy ... הסית אותי יום אחד
במעשה שיר--
אבל בשעתו הייתי כבר איש שמן.

משירי הגמילה

"למות מאוד או לא למות בכלל" לא אמרת
--יותר נגמלת מזה מאשר חיה--
אותו הפעל השאול משפתם של נושים
כרוניים: "להפטר"
(והאין זו הכונה ב"א-נושי"
ללוות מן השכינה עד הודעה חדשה
וכתב סתרים מפני הבטוח הלאמי --
"לכל הפחות נהיה מזדכים על מפרקת")?
הרי צדקת, אשריך, כל כך אותו היום.
ושמא אנחנו אחרים? שאלתי את עצמי
משנגמלתי ממך אלא בלחש הכיול
של האחוזון הרגיל. הגה לך סופסוף:
צחוקה החרמני של תסמנת!

האוויה! הגדול של תשרי מאת אגי משעול

שוב

אני מטה להיליל תחת קלפות הליצי' שלעלענו יחד אשתקד זו
בגרתו של זה לאמר: הנה שעורה של גרותנו על האדמה הזו –
ארץ זבה שפטמותיה נקועות בפיי אוזיה – ומחלצת מתוכי סופסוף
את האוויה! הגדול של תשרי.

אבל רגע אחר כך לב החרצן שלי כבר מעסיס חרטה ומן המטה
אני נרפסת אל מחשוף המכונית לטוס
באגן-לא-לי אל פקעת העיר הנחלטת אי-הלאה מסיר הבורשט שלנו העומד
בלב המטע –

אני בנשמת הבלוט שלי, טקט אחד קדימה מחתול הקפה שכבר מגרגר בי, זזה
חזרה בכיונה –
ותחת נקייה החונטים לקראתי שאמץ מתוכה את כתב השנה החדשה – 'נו,
אגיצה,

מה לך ולערבות האספלט? הם חורצים שן בתחרת השיר המתחשר לי – אני
נרקדת דוקא

למזורקה האטית של עובדת זרה אחת הרה-את-סליה על לוינסקי
המשתרך לנטיפת דבש אל האילון ונזכרת במשפט שנחלם בי (מתי?):
'קירתי, הייתי מסמסת לך את מנילה דקל-דקל עכשו', כך גם אני –
אני אומרת לה, ובעצם לך – הייתי מזה על גופך את הכרום שדר-שדר
מנין שבאת, אם הייתי יכולה עד שהיית מקיא מתוכך את הסופסוף הזה, את
לית הברירה של אהבתנו בלשונך הצנינית כל כך משלי – לשונדוכיפת אני
חושבת –

קירי,

כל כמה שידך הומה אל הקו הירק

של בטני, ידי

מחטטת עכשו בתאנה

הראשונה

השנה